

ГЕРОИТЪ НА ВЛАКА

Отъ далеченъ небосклонъ
дочува се мощенъ стонъ,
фучй, бучй и дими
вдига пушекъ на вълни.

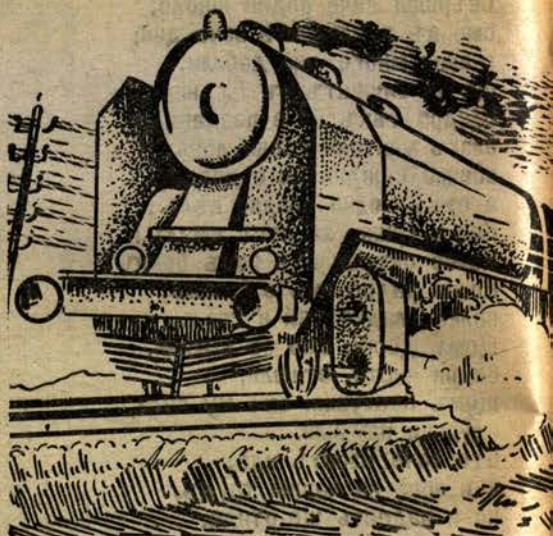
Обикаля всѣки кжтъ
върху желѣзния пжтъ,
безъ умора той лѣти
гаритъ да посѣти.

Величественъ застаналъ
въ него будни персоналъ,
денонощно е на кракъ
героятъ на всѣки влакъ.

Стари Татко

Л Е Т И И П

Текстъ: Ив. Капниловъ

Ни день, ни нощъ се спира,
а все лети напредъ.
Далечъ отъ градоветъ
той носи милъ приветъ.

МИНКО

Съ Минко бѣхме съученици. Той бѣше най-мирното дете въ училището. Беденъ, облеченъ въ вехти, но закрѣпени дрехи, той бѣ, както за учителитъ, така и за насъ най-чистиятъ и милъ ученикъ.

Още единадесетъ годишенъ той остана пълно сираче. Чичо му Стефанъ го взема да живѣе при него. И още на другия день го услови да пасе селскитъ говеда.

Всѣки день Минко съ торбичка презъ рамо и тояжка въ ржка тичаше безъ спиръ да възпира хорския добитъкъ.

Лѣтото си отиде. Дойде време за училище. Школското звънче радостно удари и децата, като пилци се събрахме въ училищния дворъ. Само Минко го нѣмаше. Той вървѣше по пжтя следъ говедата и жално поглеждаше къмъ училището и своитъ стари приятели. Говедата вървѣха, а Минко съ глава обрната къмъ насъ, пристѣпваше бавно и откъсваше погледътъ си едвамъ тогава, когато пжтятъ завиваше задъ Висока могила.

Вечеръ той ме намираше, грабваше ржката ми и съ свѣтнали очи ме запитваше: — Славчо, за какво учихте днесъ, бе?

Азъ му разказвахъ, а той горкиятъ само преглъщаше и очитъ му широко отворени ме гледаха, като че ли ще ме изпиятъ. Накрая дълбоко отъ гърдитъ му се отронваше тежка въздишка.

— Ехъ, какъ ми се учи, учи. Хичъ ми се не пасатъ воловетъ . . . Славчо бе, дай ми книжката си за нощесъ утре рано

ще ти я донеса.

Така, той всѣка вечеръ ме разпитваше и вземаше учебницитъ ми.

Минко всѣки день откарваше говедата въ гората близо до желѣзопжтната линия. Дълго наблюдаваше тежко пухкация локомотивъ, който влачеше изъ стрѣмнината чернитъ желѣзни вагони. Вперилъ погледъ, той съ жадностъ наблюдаваше частитъ на локомотива и после седналъ подъ нѣкое дърво започваше да го рисува въ тетрадката си.

Щомъ дойдѣше вечеръ при менъ, ми показваше рисунката. И колко хубава бѣше! Сякашъ я е рисувалъ голѣмъ човѣкъ. А после започваше живо:

— Като гледамъ какъ бѣга влака, иска ми се да стана и азъ машинистъ, и съ моята ржка да накарамъ локомотива да лети, като стрела . . . Но азъ, пастиръ ще си остана цѣлъ животъ.

Есенъта оголи дърветата. Занизаха се мъгливи и дъждовни дни. Цѣла седмица непрекъснато вальше дъждъ. Както всѣкога, Минко пасѣше говедата край